

[Ragnhild Andersen.]

være muligt for den danske Rigsdag at komme til den Erkendelse, at kun hvor der er Mulighed for usund Spekulation og Mulighed for store Fortjenester, er der Drivkraft i det danske Erhvervsliv.

Der tales fra Flertallets Side om Opmuntring til Forbrugerne. Jeg vil nu paa-staa, at der er mange Maader at opmuntre den brede forbrugende Befolkning paa, og jeg er overbevist om, at Flertallet i Danmark ogsaa vil føle det som en Opmuntring, om et Rigsdagsflertal her vil sætte Bom for, at der i en vanskelig Tid som den, vi lever i, kun bliver produceret, naar det sker i Berigelsesøjemed, naar der kan spekuleres i egne store Fortjenester uden Hensyn til Almenvellet.

Vi ønsker fra vor Side ikke at standse Afkogningen af Saftroer totalt og derved standse Produktionen af Is, Bolscher, Frugtvine og andet, men vi mener, som det siges i Betænkningen, at det er nødvendigt af nationaløkonomiske Grunde at søge denne Produktion begrænset, dels saadan at kun de mest sukkerholdige Roer afkoges, dels saadan at man undgaar de urimelig lange Roetransporter, der betyder et for stort Benzinforgbrug og for høje Omkostninger ved Produktionen. Vi har ikke noget at indvende imod, at Saftsukkeret som hidtil kommer Industrien til gode, men Fordelingen bør ske i Henhold til almindelige Fordelingsregler fastsat af Ministeriet.

Ved første Behandling udtalte jeg, at vor Gruppe saa med Modvilje paa, at man forhøjede Priserne og forhøjede Areal-tillægget, uden at der forelaa nogen Beregning over, hvad det er rimeligt at give. Jeg vil gentage, hvad jeg sagde ved første Behandling, at der er stor Risiko forbundet med, at Regeringen Aar for Aar uden saglig Begrundelse forhøjer Roeprisen, idet en saadan Forhøjelse ikke kan være uden Indflydelse paa de øvrige Landbrugspriser. Den trækker de øvrige Priser opefter, og det ser vi ikke nogen sund Fornuft i.

Ved første Behandling fremførte jeg her i Tinget, at Karlslønnen i Vinteren 1947—48 var faldet. Det er heller ikke blevet bestridt i de Oplysninger, vi har faaet under Udvalgsarbejdet, og der er ikke under Udvalgsarbejdet i Aar saa lidt som sidste Aar fra Dyrkernes Side blevet forelagt nogen som helst Dokumentation for, at det var paakraevet at forhøje Roepriserne. Vi maa derfor fastholde, at den foreslaaede Forhøjelse ikke i Aar, lige saa lidt som i Fjor, er berettiget. Man fristes i øvrigt

til at gengive, hvad den højtærede Handelsministers Parti sidste Aar mente om dette Spørgsmaal, hvor hans Parti udtalte: det er med Ængstelse, vi ser paa, at der fra Krigsaarene er sket en Udhuling af Lovens Grundtanke, hvorved den funktionelle Forbindelse mellem henholdsvis Sukkerprisen og Roeprisen, Tantiømen til Dyrkerne og Udbyttet til Aktionærerne er blevet overklippet.

Sidste Aar stemte jo da ogsaa den højtærede Handelsministers Parti imod det forhøjede Arealtillæg, men i Aar er al Ængstelse bortvejet, og Handelsministeren foreslaar selv yderligere Forhøjelse af Roeprisen og et forhøjet Arealtillæg.

Hvad Spørgsmaalet om Udbytte angaar, var mit Parti allerede sidste Aar af den Opfattelse, at det burde begrænses til 6 pCt. saavel for Sukkerfabrikkerne som for Sukkerraffinaderierne, hvor de første udbetalte 7½ pCt. og de sidste 15 pCt. i Udbytte. Jeg maa her henvise til, hvad mit Partis Ordfører sagde herom under sidste Aars Behandling af Sukkerloven. Det staar Sp. 3278:

„Naar den højtærede Handelsminister ikke alene har tolereret dette, men, som det synes, oven i Købet har givet Tilladelse til dette, har han overtraadt sine Beføjelser . . . 6 pCt. er Maksimums-udbyttet og maa være Maksimum, naar Staten skal garantere.“

Undskyld, at jeg ikke bad om Tilladelse til et Citat, højtærede Formand.

Særlig grelt er Forholdet til Sukkerraffinaderierne, som slet ikke er under Udbyttebegrænsning, hvorfor de som nævnt udbetaler hele 15 pCt. i Udbytte. Staten har som bekendt negativ Balance eller Underskud paa Sukkerfonden; man vil henholde sig til, at man sikrer Forbrugerne Melis til en rimelig Betaling, men naar der er Underskud paa Balancen, er der ingen Mening i at tillade Sukkerfabrikkerne at give 7½ pCt. og Raffinaderierne 15 pCt. i Udbytte.

Vi var i Fjor rørende enige med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch om at nedskære Udbyttet fra 7½ pCt. til 6 pCt., om ikke at lade det vente, men at gennemføre det straks. Den højtærede Undervisningsminister udtalte i Fjor under Behandlingen af Sukkerloven — jeg anmoder om Tilladelse til et Citat —:

„Til sidst vil jeg gøre et Par enkelte politiske Bemærkninger rettet til det radikale Parti i Anledning af, at Partiet sammen med Venstre og de Konservative har